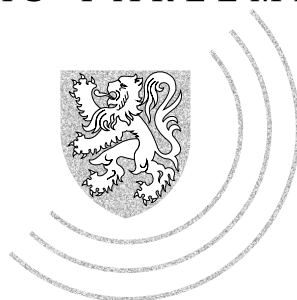

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

13 februari 2008

ONTWERP VAN DECREET

**houdende instemming met het verdrag nr. 130
betreffende de geneeskundige verzorging en de uitkeringen bij ziekte,
en de bijlage, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie
tijdens haar drieënvijftigste zitting in Genève op 25 juni 1969**

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

1. Algemene inleiding

De Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) werd opgericht in 1919 tijdens de Vredesconferentie van Versailles. De opdracht van de IAO bestaat in het verbeteren van de sociale toestand van de werkende bevolking en is gebaseerd op de overtuiging dat duurzame en universele vrede niet kan bestaan zonder sociale gerechtigheid. Het belangrijkste kenmerk van de IAO is haar tripartisme: de IAO is de enige internationale organisatie waarin werkgeversorganisaties, werknemersorganisaties en regeringen zetelen. De IAO telt 181 leden en heeft de klassieke structuur van een gespecialiseerde instelling van de Verenigde Naties (VN): een algemene vergadering (de Internationale Arbeidsconferentie), een beheerraad en een secretariaat (het Internationaal Arbeidsbureau).

Tot de belangrijkste activiteiten van de IAO behoren het vastleggen van internationale arbeidsnormen en het toezien op de implementatie van deze normen. De arbeidsnormen van de IAO nemen de vorm aan van conventies of aanbevelingen. De conventies zijn internationale verdragen, bindend voor de IAO-lidstaten die ze ratificeren. De aanbevelingen zijn niet-bindende instrumenten, bedoeld als richtlijnen voor het nationaal beleid. De IAO heeft reeds 188 conventies en 199 aanbevelingen aangenomen. Eind oktober 2007 heeft België 95 conventies geratificeerd. Daarvan zijn 76 conventies nog in werking.

2. Het doel en de algemene draagwijdte van het verdrag

Op 25 juni 1969 werd in Genève het verdrag nr. 130 betreffende geneeskundige verzorging en uitkeringen bij ziekte, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie.

Het verdrag nr. 130 wil bepaalde voorstellen herzien die aangenomen werden in het verdrag nr. 24 betreffende de ziekteverzekering van arbeiders in de industrie en de handel en van huispersoneel (1927) en in het verdrag nr. 25 betreffende de ziekteverzekering van landarbeiders (1927).

3. Artikelsgewijze bespreking van het verdrag

Het verdrag bestaat uit vijf delen en een bijlage. Het telt 45 artikelen.

Deel I – Algemene bepalingen

Artikel 1 geeft een aantal begripsomschrijvingen. De definitie van “gerechtigde volgens standaard” als “een man met vrouw en twee kinderen” is erg verouderd.

Artikel 2 bepaalt dat een lidstaat die op economisch en medisch gebied nog niet voldoende ontwikkeld is, zich het recht kan voorbehouden tot de tijdelijke toepassing van afwijkende bepalingen. Dat moet gebeuren door een bij de akte van bekrachtiging gevoegde gemotiveerde verklaring. In de verslagen over de toepassing van het verdrag moet in dat geval vermeld worden dat de redenen voor de toepassing nog steeds bestaan of dat hij vanaf een bepaalde datum afziet van zijn recht op toepassing van de betrokken afwijkende bepaling. De lidstaat moet al naargelang het onderwerp van zijn verklaring, wanneer de omstandigheden het toelaten:

- het aantal beschermde personen verhogen;
- de mate waarop geneeskundige verzorging verleend wordt, uitbreiden;
- de duur van het verlenen van uitkeringen bij ziekte verlengen.

Artikel 3 stelt dat elke lidstaat de werknemers in de agrarische sector, die ten tijde van de bekrachtiging nog niet door een wettelijke regeling beschermd zijn, tijdelijk van de toepassing van het verdrag uitsluit. In de verslagen over de toepassing van het verdrag moet de betrokken lidstaat aangeven in welke mate uitvoering gegeven is of wordt aan de verdragsbepalingen met betrekking tot de werknemers in de agrarische sector. Hij moet ook meedelen of enige vooruitgang geboekt is. Ten slotte moet hij ook in de mate van het mogelijke het aantal beschermde werknemers in de agrarische sector verhogen.

Artikel 4 gaat over de tijdelijke uitsluiting van zeevarenden en ambtenaren wanneer die beschermd worden door bijzondere regelingen. Die uitslui-

ting gebeurt door een bij de akte van bekrachtiging gevoegde verklaring. De lidstaat kan te allen tijde aan de directeur-generaal van het Internationaal Arbeidsbureau meedelen dat hij de verplichtingen van het verdrag met betrekking tot bovenvermelde personen, aanvaardt.

Artikel 5 geeft de mogelijkheid tot tijdelijke uitsluiting aan van personen die gelegenhedswerk verrichten, inwonende gezinsleden die voor de werkgever werken en andere categorieën werknemers.

Artikel 6 stelt dat elke lidstaat voor de toepassing van het verdrag rekening mag houden met de bescherming die voortvloeit uit een verzekering die op de datum van de bekrachtiging niet verplicht is voor de beschermde persoon als die verzekering:

- onder toezicht staat van de overheid of volgens voorgeschreven regels gezamenlijk beheerd wordt door werkgevers en werknemers;
- een belangrijk aantal personen omvat van wie het inkomen niet hoger is dan dat van de geschoolde mannelijke arbeider zoals omschreven in artikel 22.6;
- voldoet aan de bepalingen van het verdrag.

Artikel 7 bepaalt dat de verzekering moet slaan op de noodzaak tot geneeskundige verzorging van genezende aard en, onder bepaalde voorwaarden, van preventieve aard, en de arbeidsongeschiktheid ten gevolge van ziekte.

Deel II – Geneeskundige verzorging

Volgens artikel 8 moet elke lidstaat geneeskundige verzorging van genezende of preventieve aard waarborgen.

Artikel 9 stelt dat de geneeskundige verzorging moet verleend worden om de gezondheid van de beschermde persoon en zijn arbeidsgeschiktheid in stand te houden, te herstellen of te verbeteren en om in zijn persoonlijke behoeften te voorzien.

Artikel 10 geeft aan welke werknemers in aanmerking komen voor verzekering:

- alle loontrekkenden met inbegrip van leerlingen, samen met hun echtgeno(o)t(e) en kinderen;
- groepen economisch actieve mensen die ten minste 75% uitmaken van het hele actieve deel van de

bevolking, samen met hun echtgeno(o)t(e) en kinderen;

- groepen ingezetenen die ten minste 75% uitmaken van alle ingezetenen.

Artikel 11 stelt dat, wanneer de lidstaat een gemotiveerde verklaring afgelegd heeft, volgende groepen van personen tot de beschermde personen gerekend worden:

- groepen loontrekkenden die ten minste 25% uitmaken van het totaal aantal loontrekkenden, samen met hun echtgeno(o)t(e) en kinderen;
- groepen loontrekkenden in industriële ondernemingen die ten minste 50% uitmaken van het totaal aantal loontrekkenden in industriële ondernemingen, samen met hun echtgeno(o)t(e) en kinderen.

Artikel 12 bepaalt dat personen die een socialezekerheidsuitkering ontvangen wegens invaliditeit, ouderdom, overlijden van de kostwinner of werkloosheid en in voorkomend geval hun echtgen(o)t(e) en hun kinderen, tot de beschermde personen blijven behoren.

Onder geneeskundige verzorging wordt volgens artikel 13 verstaan:

- de hulp van huisartsen, met inbegrip van huisbezoeken;
- de hulp van specialisten in ziekenhuizen;
- de verstrekking van noodzakelijke geneesmiddelen;
- opname in het ziekenhuis;
- tandheelkundige zorg;
- geneeskundige revalidatie met inbegrip van het verstrekken, het onderhoud en de vervanging van prothesen en orthopedische middelen.

Wanneer een afgelegde verklaring van kracht is, moet de geneeskundige verzorging volgens artikel 14 ten minste omvatten:

- de hulp van huisartsen, met inbegrip van huisbezoeken;
- de hulp van specialisten in ziekenhuizen;

- de verstrekking van noodzakelijke geneesmiddelen;
- de opneming in ziekenhuizen.

Artikel 15 bepaalt dat het recht op verstrekkingen niet mag ontzegd worden aan de beschermde personen als de wetgeving van de lidstaat het recht op geneeskundige verzorging afhankelijk stelt van de vervulling van een wachttijd.

Artikel 16 stelt dat geneeskundige verzorging moet verleend worden tijdens de ganse duur van de verzekerde periode. Wanneer de rechthebbende niet meer tot de beschermde personen behoort, kan hij gedurende een periode van ten minste 26 weken verder aanspraak maken op geneeskundige verzorging voor een vroeger begonnen ziektegeval. De geneeskundige verzorging mag niet stopgezet worden zolang de rechthebbende nog ziekgeld ontvangt.

Artikel 17 bepaalt dat een eventuele bijdrageregeling in de kosten geen te zware last mag vormen voor de beschermde persoon en geen afbreuk mag doen aan de doelmatigheid van de geneeskundige en sociale bescherming.

Deel III – Ziekgeld

Volgens artikel 18 moet elke lidstaat de toekenning van ziekgeld waarborgen.

Artikel 19 geeft aan wie in aanmerking komt voor ziekgeld:

- alle loontrekkenden, met inbegrip van leerlingen;
- groepen economisch actieven die ten minste 75% uitmaken van het hele economisch actieve deel van de bevolking;
- alle ingezetenen van wie het inkomen de grenzen die bepaald worden in artikel 24, niet overschrijden.

In artikel 20 staan de personen die in aanmerking komen voor ziekgeld wanneer de lidstaat een gemotiveerde verklaring afgelegd heeft:

- groepen loontrekkenden die ten minste 25% uitmaken van het totaal aantal loontrekkenden;
- groepen loontrekkenden in industriële ondernemingen die ten minste 50% uitmaken van het

totaal aantal loontrekkenden die actief zijn in industriële ondernemingen.

Artikel 21 stelt dat het ziekgeld gegeven moet worden in de vorm van een periodieke betaling die berekend wordt volgens de bepalingen van de artikelen 22, 23 of 24.

In artikel 22 wordt gesteld dat het bedrag van de uitkering, vermeerderd met de kinderbijslag, ten minste 60% moet bedragen van het totaal van de vroegere inkomsten uit arbeid en de kinderbijslag. De vroegere inkomsten worden volgens voorgeschreven regels berekend. Wanneer de beschermde personen volgens hun inkomsten uit arbeid ingedeeld zijn in klassen, kunnen die vroegere inkomsten berekend worden naar het basisinkomen van de klasse waartoe zij behoorden.

Voor de toepassing van het artikel wordt als een geschoolde mannelijke arbeider beschouwd:

- een bankwerker of draaier in de machinebouw, met uitzondering van die van elektrische apparaten;
- een geschoolde arbeider volgens standaard die gekozen wordt uit de klasse met het grootste aantal beschermde mannelijke personen in de bedrijfstak die zelf het grootste aantal van die beschermde personen telt; daartoe wordt gebruik gemaakt van de internationale industriële standaardclassificatie van alle takken van economische bedrijvigheid die in 1948 aangenomen werd door de Economische en Sociale Raad van de VN en die in haar in 1968 gewijzigde vorm als bijlage bij het verdrag gevoegd is, met inachtneming van de wijzigingen die eventueel kunnen aangebracht worden;
- een persoon wiens arbeidsinkomen ten minste gelijk is aan dat van 75% van alle beschermde personen, waarbij dat inkomen bepaald wordt over een periode van maximum één jaar;
- een persoon wiens arbeidsinkomen gelijk is aan 125% van het gemiddeld arbeidsinkomen van alle beschermde personen.

Artikel 23 gaat over de berekening van uitkeringen voor ongeschoolde arbeiders. Ook hier moet het bedrag van de uitkering, vermeerderd met de kinderbijslag, ten minste 60% zijn van het loon van een volwassen ongeschoolde mannelijke arbeider en van het

bedrag van de kinderbijslag dat verstrekt wordt aan een beschermde persoon die dezelfde gezinslasten heeft als de gerechtigde volgens standaard.

Artikel 24 stelt dat voor elke periodieke betaling waarop het artikel van toepassing is:

- het bedrag van de uitkering moet vastgesteld worden volgens een voorgeschreven schaal of volgens een schaal die vastgesteld wordt door de bevoegde overheid, overeenkomstig voorgeschreven regels;
- het bedrag van de uitkering slechts mag vermindert worden in de mate waarin de overige inkomsten van het gezin van de gerechtigde een bepaald bedrag overschrijden;
- het totaal van de uitkering en de overige inkomsten na aftrek van bovenvermeld substantieel bedrag, voldoende moet zijn om aan het gezin van de gerechtigde aanvaardbare levensomstandigheden te verzekeren.

Volgens artikel 25 moeten de voorwaarden voor de wachttijd die beschermde personen volgens de wettelijke regeling van een lidstaat moeten vervullen, zodanig zijn dat personen die normaal tot de categorie van beschermde personen behoren, niet het genot van die uitkering ontnomen wordt.

Artikel 26 bepaalt de duur van de uitkering van ziekingeld en van de mogelijke wachttijd. De duur van de uitkering mag beperkt worden tot ten minste 52 weken per ziektegeval. Wanneer een verklaring afgelegd is, mag de duur beperkt worden tot 26 weken per ziektegeval. De wachttijd mag niet langer zijn dan de eerste drie dagen van de inkomstenderving.

In artikel 27 staat dat in geval van overlijden van de rechthebbende, een begrafenisuitkering moet uitgekeerd worden aan zijn nabestaanden. Een lidstaat kan van die bepaling afwijken als:

- hij de verplichtingen aanvaard heeft van deel IV van het verdrag nr. 128 betreffende uitkeringen bij invaliditeit en ouderdom en aan nagelaten betrekkingen;
- het uitkeringspercentage van het ziekingeld niet lager is dan 80% van het loon van de beschermde persoon;

- de meerderheid van de beschermde personen de garantie heeft van een vrijwillige verzekering die onder toezicht staat van de overheid en die voorziet in een begrafenisuitkering.

Deel IV – Gemeenschappelijke bepalingen

Artikel 28 geeft de gevallen aan waarin de uitkeringen kunnen geschorst worden:

- zolang de belanghebbende zich niet op het grondgebied van de lidstaat bevindt;
- zolang de belanghebbende voor dezelfde eventualiteit door een derde schadeloos gesteld wordt, tot het bedrag van die schadeloosstelling;
- wanneer de belanghebbende getracht heeft op een bedrieglijke wijze de uitkering te bekomen;
- wanneer de eventualiteit veroorzaakt is door een misdrijf of door een ernstig of opzettelijk verzuim;
- wanneer de belanghebbende zonder geldige reden nalaat gebruik te maken van geneeskundige verzorging of revalidatie of wanneer hij de regels niet nakomt;
- wanneer het ziekingeld betreft, zolang het onderhoud van de belanghebbende ten laste komt van de overheid of de sociale zekerheid;
- wanneer de belanghebbende andere uitkeringen ontvangt.

In geval van schorsing moet een deel van de uitkering betaald worden aan de personen die ten laste van de belanghebbende komen.

Volgens artikel 29 kan beroep aangetekend worden tegen een weigering van uitkering of in geval de uitkering te laag ligt. Als het beheer van de geneeskundige verzorging toevertrouwd is aan een regeringsdepartement dat verantwoording verschuldigd is aan een parlement, mag het recht van beroep vervangen worden door het recht om een klacht door de bevoegde overheid te laten onderzoeken.

In artikel 30 staat dat elke lidstaat een algemene verantwoordelijkheid moet aanvaarden wat betreft het verlenen van de toegekende prestaties en voor een goede administratie.

Artikel 31 geeft aan wat moet gebeuren als de administratie niet gevoerd wordt door een op overheidsvoorschriften berustende instelling of door een regeringsdepartement dat verantwoording verschuldigd is aan een parlement.

Artikel 32 stelt dat vreemdelingen op dezelfde manier moeten behandeld worden als de eigen onderdanen van de lidstaat.

Artikel 33 bepaalt dat elke lidstaat, na overleg met de meest representatieve organisaties van werkgevers en werknemers, tijdelijk kan afwijken van sommige bepalingen van delen II en III. In dat geval moet hij in het verslag over de toepassing van het verdrag de stand van zaken en de vooruitgang van zijn wetgeving opnemen.

Artikel 34 stelt dat het verdrag niet van toepassing is op eventualiteiten die plaatsvonden vóór de inwerkingtreding van het verdrag noch op uitkeringen voor zover het recht op die uitkeringen voortvloeit uit tijdvakken voorafgaande aan de datum van inwerkingtreding.

Deel V – Slotbepalingen

In artikel 35 staat dat het verdrag twee verdragen uit 1927 herziet.

Volgens artikel 36 houden deel III en de overeenkomstige andere delen van het verdrag uit 1952 betreffende de sociale zekerheid (minimumnormen) op van toepassing te zijn voor de lidstaten die het verdrag bekrachtigen.

Artikel 37 stelt dat bepalingen die in een nieuw verdrag aan bod komen, vervallen voor de lidstaten die het nieuwe verdrag bekrachtigen.

In artikel 38 staat dat de officiële bekrachtigingen moeten meegedeeld worden aan de directeur-generaal van het Internationaal Arbeidsbureau die instaat voor de registratie.

Artikel 39 bepaalt dat het verdrag in werking treedt twaalf maanden nadat de bekrachtigingen van twee leden geregistreerd zijn. Daarna treedt het verdrag in werking twaalf maanden na de datum waarop de bekrachtiging geregistreerd is.

Artikel 40 geeft aan dat het verdrag kan opgezegd worden na een termijn van tien jaar. Zonder opzeg-

ging blijft het voor een nieuwe termijn van tien jaar van kracht.

De directeur-generaal van het Internationaal Arbeidsbureau stelt volgens artikel 41 alle lidstaten in kennis van de registratie van alle bekrachtigingen en opzeggingen.

Artikel 42 bepaalt dat de directeur-generaal alle bijzonderheden inzake bekrachtigingen en opzeggingen ter registratie meedeelt aan de secretaris-generaal van de VN.

Artikel 43 stelt dat de raad van beheer van het Internationaal Arbeidsbureau, indien nodig, aan de Algemene Conferentie verslag kan uitbrengen over de toepassing van het verdrag. De raad van beheer onderzoekt ook of het wenselijk is de herziening van het verdrag op de agenda van de Conferentie te plaatsen.

In artikel 44 wordt bepaald dat, wanneer de Conferentie een nieuw verdrag aanneemt met betrekking tot voorliggende materie – tenzij uitdrukkelijk anders bepaald wordt – de ratificatie van het nieuwe verdrag de onmiddellijke opzegging van het oude zal inhouden. Op het ogenblik van inwerkingtreding van het nieuwe verdrag, zal het oude niet langer kunnen geratificeerd worden. Het huidige verdrag blijft wel van kracht voor de lidstaten die het nieuwe verdrag niet bekrachtigen.

Artikel 45 stipuleert dat de Franse en de Engelse versie een gelijke authenticiteit hebben.

In de bijlage staat de internationale industriële standaardclassificatie van alle takken van economische bedrijvigheid.

4. Gemengd karakter van het verdrag en relevantie voor Vlaanderen

Het IAO-verdrag nr. 130 betreffende geneeskundige verzorging en uitkeringen bij ziekte is een gemengd verdrag waarbij de bevoegdheden van zowel de federale overheid als van de gemeenschappen uitgeoefend worden.

De bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap zijn vervat in de artikelen 7 tot en met 9 en 13 tot en met 17. Hoewel in artikel 7 sprake is van geneeskundige verzorging van preventieve aard, valt het verdrag

inhoudelijk hoofdzakelijk onder de federale bevoegdheden inzake sociale zekerheid.

Wat de impact op de Vlaamse personeelsregelgeving betreft, moet gesteld worden dat er eventueel een impact is op de reglementering inzake bedrijfsgezondheidszorg die geldt voor (of in de toekomst nog van toepassing verklaard wordt op) het Vlaams overheidspersoneel. Voor zover het gaat om een sociale-zekerheidsmaterie, is er geen impact op de Vlaamse regelgeving.

5. Verloop van de procedure op internationaal, federaal en Vlaams niveau

Het verdrag werd aangenomen op 25 juni 1969 en trad in werking op 27 mei 1972.

Vermits dit verdrag niet prioritair behandeld wordt, verloopt de Vlaamse procedure, net zoals die van de andere bevoegde overheden voor dit of andere gemengde IAO-verdragen, traag. Er zijn drie soorten redenen voor het tijdsverloop.

Er is een puur nationale, federale reden. De nationale, later federale beleidsoptie, werd jarenlang aangenomen om eerst het intern recht in overeenstemming te brengen met de verdragen die door de Internationale Arbeidsconferentie aangenomen werden, alvorens die verdragen internationaal te ratificeren waardoor zij internationaal in werking treden. In sommige Vlaamse memories komt deze gedragslijn aan bod.

Er is een Europese reden. De Europese Eenheidsakte van 1987 heeft geleid tot een bevoegdheidsconflict tussen de Europese Gemeenschap (EG), vertegenwoordigd door de Commissie, en de lidstaten op het vlak van gezondheid en veiligheid van werknemers. Dat conflict werd uitgevochten tot voor het Hof van Justitie. Daardoor bleven de ratificatieprocedures voor een reeks IAO-verdragen geblokkeerd en dit ongeveer tot het jaar 2000. Bovendien gaven de meeste lidstaten voorrang aan de omzetting van richtlijnen ter zake, ten koste van de instemming en ratificatie van de IAO-verdragen.

Er is een intrafederale reden. De defederalisering van België in 1993 heeft geleid tot de internationale

doorwerking van de interne bevoegdheidsverdeling tussen de federale overheid en de zes deelstaten (in foro interno, in foro externo). Daardoor moesten de nog niet eerder door België geratificeerde verdragen getoetst worden aan die bevoegdheidsverdeling. Het ging om 56 verdragen, waarvan er 37 exclusief federaal geacht werden en dus 19 als gemengd beschouwd werden. Met die oefening werd stilaan begonnen in oktober 1997, eerst in de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), daarna via een ad-hocwerkgroep van experts, in opdracht van de WGV. Die ad-hocwerkgroep rondde zijn opdracht af in juni 2000 en diende bij de WGV zijn voorstel in.

In zijn vergadering van 21 juni 2000 keurde de WGV de aangepaste lijst van gemengde IAO-verdragen goed. Die beslissing werd op 10 oktober 2000 door de ICBB bekrachtigd.

Op federaal niveau werd het verdrag goedgekeurd bij de wet van 21 september 2004.

6. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) en de Raad van State

In zijn advies van 10 september 2003 toont de SERV zich verheugd dat werk gemaakt wordt van de ratificatie van de IAO-verdragen. De SERV herhaalt dat een voorafgaande toetsing van de Vlaamse regelgeving aan de verdragen wenselijk is. Bovendien zegt de SERV dat vrijwel altijd over het hoofd gezien wordt dat Vlaanderen bevoegd is voor de rechtspositie van het personeel van de Vlaamse openbare sector en van het onderwijzend personeel, zodat telkens ook voor die groepen moet nagegaan worden of de Vlaamse overheid in orde is met de wetgeving.

Volgens de SERV is het eveneens aangewezen in de memorie van toelichting de verwijzing naar het Vlaamse ontwerp van decreet betreffende de bedrijfsgezondheidszorg te schrappen. Het is immers voorbarig en weinig kies te verwijzen naar een Vlaamse ontwerpregelgeving over een centraal thema in het sociale domein, vooraleer de Vlaamse sociale partners hierover hun standpunt konden formuleren.

De memorie van toelichting werd volgens de opmerkingen van de SERV aangevuld, meer bepaald in hoofdstuk 4.

In zijn advies van 4 oktober 2007 maakte de Raad van State geen opmerkingen.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

*De Vlaamse minister van Werk,
Onderwijs en Vorming,*

Frank VANDENBROUCKE

*De Vlaamse minister van Bestuurszaken,
Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,*

Geert BOURGEOIS

*De Vlaamse minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin,*

Steven VANACKERE

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met het verdrag nr. 130 betreffende geneeskundige verzorging
en uitkeringen bij ziekte, en de bijlage,
aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie
tijdens haar drieënvijftigste zitting in Genève op 25 juni 1969

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Werk, Onderwijs en Vorming, de Vlaamse minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin en de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toe-
risme;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is ermee belast, in naam van de Vlaamse Rege-
ring, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Het verdrag nr. 130 betreffende geneeskundige verzorging en uitkeringen bij ziekte, en de bijlage, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar drieënvijftigste zitting in Genève op 25 juni 1969, zullen volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Werk, Onderwijs en Vorming,

Frank VANDENBROUCKE

De Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Steven VANACKERE

ONTWERP VAN DECREET

*De Vlaamse minister van Bestuurszaken,
Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,*

Geert BOURGEOIS

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Werk, Onderwijs en Vorming, de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme en de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin;

*De Vlaamse minister van Welzijn,
Volksgezondheid en Gezin,*

Steven VANACKERE

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Het verdrag nr. 130 betreffende de geneeskundige verzorging en de uitkeringen bij ziekte, en de bijlage, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie tijdens haar drieënvijftigste zitting in Genève op 25 juni 1969, zullen volkomen gevolg hebben.

Brussel, 14 december 2007.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

*De Vlaamse minister van Werk,
Onderwijs en Vorming,*

Frank VANDENBROUCKE